

„Hodně štěstí, zdraavíí!“

Zvedal se jí žaludek. V ústech cítila zvratky, ale snažila se nevolnost překonat.

Začal znovu, opakoval popěvek pořád dokola, jako by se na staré zlověstné desce zadržela jehla. Nechtělo se jí ani pomyslet na to, co se stane, až dozpívá. Protože to věděla. Stejně jistě jako to, že dneska má jednadvacáté narozeniny. A že jí ten chlap chce zabít. Ji i její sestru. Ten odporný úchylák jen vyčkává, až nastane správná chvíle.

Tak to teda ne! Ani omylem!

„Viš, kolik je?“ ozval se z ložnice tiše Oliviin hlas a Rick Bentz usazený za pracovním stolem, kde trčel už dvě hodiny, zkontroloval přesný čas. „Něco po půlnoci,“ pokračovala ospale a on si ji představil v posteli, s kudrnatými vlasy rozhozenými na polštáři a pootevřenýma očima. „Pojď spát, zlato.“

Bentz zařal zuby. Má pravdu. Digitální číslice na jeho hodinkách ukazovaly 12:14. Kruci, půlnoc fakt minula. Nic si nepřál víc než shodit šaty i každodenní starosti a uvelebit se s Olivíí v posteli. Maličká osmiměsíční Ginny spala a jejich stárnoucí pes byl stočený do klubíčka a tiše pochrupoval. Sakra, papoušek také ani nepípl.

Hrůza! Jenže se zatím zvednout nemůže.

Pouštěl si přímo z počítače rozhlasový pořad psychologičky Samantha Wheelerové, které volali osamělí lidé. Vnímal jejich hlasy jako tichý šum. Doktorka Sam, jak si říkala, udílela ve svém pořadu nazvaném *Půlnoční zpověď* nejrůznější rady.

Bentz poslouchal.

Zatím se mu zdálo, že jsou všichni volající v pohodě – obyčejní osamělí nebo zmatení lidé, kteří hledají vlídné slovo a pomoc. Jenže to tak vždycky nebývalo. Před mnoha lety, ještě než se provdala, zaujala doktorka Sam sadistického sériového vraha, vyšinutého člověka, který se neváhal převlékat za kněze a v přestrojení za svatého muže páchal ohavné činy. Hlavním cílem však byla ona, její život nakonec visel na vlásku a jen taktak unikla smrti.

Bentz vytáhl z kartonu láhev piva, které si koupil cestou z práce. Jen maličko zaváhal, ale pak láhev bez výčitek otevřel a veškeré myšlenky na dny, týdny a léta střízlivosti šly stranou. Vyhodil uzávěr a v kartonu u svých nohou letmo zahlédl ještě dalších pět zbývajících láhví.

Nebyl unavený.

„Ricku?“ zavolala zase Olivie, a tentokrát zněla poněkud probuzeněji.

Noční tmu narušovalo v celém domě jediné světlo – z jeho monitoru. Upřeně zíral na nehybný rámeček s videem a příjemný uklidňující hlas doktorky Sam byl jako pohlazení, protože na videu byl záběr se zcela opačnou atmosférou – šedivá vězeňská cela. „Za chvíličku jsem tam,“ otočil hlavu, aby se jeho hlas nesl zhruba směrem k ložnici, a vzápětí se dlouze napil chladivého moku. Hotový balzám! Studené pivo mu příjemně protékalo hrdlem.

Znovu se začal věnovat monitoru a video si pustil. Záběr z vězeňské bezpečnostní kamery se snad po miliónté rozpo-
hyboval. Možná tentokrát přijde na něco důležitého. Najde vodičko. Bože, kéž by! Ve dnech, které od vraždy ve vězení uplynuly, jím doslova cloumal nevěřící vztek. To snad není možné!